

Підводячи підсумок вище зазначених фактів можемо стверджувати, що рівень дорожньо-транспортного травматизму залежить від багатьох чинників з яких найбільша доля припадає на дії та манеру поведінки учасників дорожнього руху, що в свою чергу може призвести як до виникнення ДТП, так і до уникнення, або до зведення до мінімуму наслідків такої пригоди для життя та здоров'я людей.

1. Постанова КМУ "Про правила дорожнього руху" від 10 жовтня 2001 р. № 1306. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1306-2001-%D0%BF#Text>.
2. Сущенко В. Д. Адміністративно-правове регулювання безпеки дорожнього руху за допомогою автоматизованих систем: дис.. канд.. юрид. наук: 12.00.07. Київ 2017.
3. Статистика ДТП в Україні за період з 01.01.2020 по 31.12.2020 :DTP 12-2020 [Електронний ресурс] Патрульна поліція <http://patrol.police.gov.ua/statystyka/>
4. Про схвалення Стратегії підвищення рівня безпеки дорожнього руху в Україні на період до 2024 року [Електронний ресурс] Верховна Рада України <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1360-2020-%D1%80#Text>
5. Порядок надання допомоги постраждалим внаслідок дорожньо-транспортних пригод від 16 червня 2014 року № 398. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0774-14#Text>.

Кузюкова Є.Є., курсантка
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

Науковий керівник:
Резворович К.Р., к.ю.н.,
завідувачка кафедри
цивільного права та процесу
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

ОСОБЛИВОСТІ УКЛАДЕННЯ ДОГОВОРІВ ПОДРУЖЖЯ ЩОДО СПІЛЬНОГО МАЙНА

Шлюбні договори вже не є долею еліти. Все більше представників середнього класу використовують інститут шлюбного контракту для самостійного визначення своїх майнових прав. У Сімейному кодексі України передбачено, що шлюбним договором регулюються лише майнові відносини між дружиною та її чоловіком, визначаються їх майнові права та обов'язки, крім того майнові права та обов'язки подружжя як батьків.

Слід зазначити, що останнім часом шлюбні договори набувають все більшої популярності серед громадян, оскільки оформлення шлюбного договору сприймається не як «перший крок» до розірвання шлюбу та розлучення, а

скоріше як спосіб цивілізованого вирішення та врегулювання майнових питань та проблем між подружжям. Режим спільної сумісної власності, встановлений сімейним законодавством, все частіше не влаштовує і стає менш придатною для подружжя, які вважають за краще заздалегідь домовитися про майнові відносини, як під час шлюбу, так і на випадок його розірвання [4].

Тому, неможна погодитися з точкою зору, що один з подружжя, який є титульним власником, може здійснити відчуження майна іншому з подружжя майна, яке є їх спільною сумісною власністю, в цілому, оскільки інший з подружжя вже є співвласником такого майна за законом, хоч його право і не зареєстровано [2].

В Сімейному кодексі України необхідно систематизувати норми, що регулюють порядок управління майном подружжя, а також передбачити обов'язковість згоди іншого з подружжя у випадку передачі майна (житла, побутових речей), яке використовується для потреб сім'ї, незалежно від того чи є воно спільним майном, чи належить кожному із подружжя, у користування третім особам. Крім того, необхідно встановити, що у випадку визнання одного з подружжя банкрутом, договір про передачу майна подружжя в управління не припиняється.

Враховуючи судову практику, необхідно також доповнити ч. 1 ст. 1044 Цивільного кодексу України такою підставою для припинення договору управління майном як бездіяльність управителя щодо управління майном без поважних причин [3].

Так, укладення договору дарування майна між подружжям можливо, якщо воно знаходиться в частковій власності дружини та чоловіка або є особистим майном когось із них.

До особистого майна кожного з подружжя, який не є спільною власністю, належить:

- майно, що належало кожному з подружжя до вступу в шлюб;
- майно, отримане одним з подружжя під час шлюбу в дар, в порядку успадкування або з інших безоплатних операцій;
- майно, придбане в період шлюбу, але на особисті кошти одного з подружжя, наприклад на кошти, що належали чоловікові до вступу в шлюб або отримані ним під час шлюбу в дар;
- речі індивідуального користування (одяг, взуття та ін.), в тому числі придбані в період шлюбу за рахунок спільних коштів подружжя, за винятком коштовностей та інших предметів розкоші. Зазначені речі визнаються власністю тієї людини, яка ними користувалася; [1]
- виключне право на результат інтелектуальної діяльності, створений одним з подружжя, яке належить автору такого результату [4].

Якщо майно перебуває у спільній власності подружжя, для укладення договору дарування щодо такого майна в залежності від його виду потрібно встановити режим часткової або роздільної власності. Для цього подружжя має право укласти шлюбний договір або угоду про розділ майна (угода про

визначення часток подружжя, які знаходяться у спільній власності чоловіка та дружини), які підлягають нотаріальному посвідченню. Майно, отримане однією людиною від іншої за договором дарування, стає його особистою власністю.

1. Цивільний кодекс України: Закон України від 16.01.2003 р. № 435-IV URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/435-15>.

2. Сімейний кодекс України від 10 січня 2002 р. № 2947-III // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 21-22. – Ст. 135 URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2947-14>.

3. Закон України «Про нотаріат» від 02.09.1993 р. № 3425-XII URL: <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=3425-12&new=1>.

4. Про затвердження Порядку вчинення нотаріальних дій нотаріусами України: Наказ Міністерства юстиції України від 22.02.2012 р. № 296/5 URL: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/z0282-12>.

Курченко А.Р., курсантка
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

Резворович К.Р., к.ю.н.,
завідувачка кафедри
цивільного права та процесу
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

ОСОБЛИВОСТІ СПАДКУВАННЯ ЗА ЗАПОВІТОМ ЗА ЧИННИМ ЗАКОНОДАВСТВОМ УКРАЇНИ

Спадкування за умовами заповіту являється одним із різновидів спадкування, котре знаходиться на першорядному місці, адже саме заповіт у найбільшому обсязі відображує волевиявлення особи-спадкодавця.

Заповіт являється індивідуальним розпорядженням особи (фізичної) у випадку власної смерті. Існує принцип свободи заповіту, тобто заповідач може заповідати приналежне майно будь-котрій особі [3]. Форма укладання заповіту письмова, обов'язково повинні зазначатись час та місце укладання такого документу, текст заповіту повинен підписати заповідач особисто.

Право на укладання заповіту за вітчизняним законодавством має фізична особа із повною цивільною дієздатністю, дане право вона реалізує особисто. Учинення заповіту з допомогою представника є неможливим (стаття 1234 Цивільного Кодексу) [2]. Заповіт являється односторонньою угодою, а її правові наслідки настають лише після моменту смерті заповідача. Через це, при